

ਪੀ ਕੇ ਬੈਨਰਜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਐਮ ਐਮ ਪੁੰਡੀ, ਜੇ.)

ਦੀ ਮੌਤ ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਈ ਮਰਦ ਰੇਖਿਕ ਵੰਸ਼ ਜਾਂ ਮਾਂ ਜਾਂ ਵਿਧਵਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ।

(6) ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਖੋਂ, *ਹਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ft ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੁੰਬੜੀ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਪਲ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।, ਇਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਐਚ. ਐਸ. ਬੀ

ਐਮ. ਐਮ. ਪੁੰਡੀ ਜੇ.

ਪੀ ਕੇ ਬੈਨਰਜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, -ਜਵਾਬਦਾਰ।

1985 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 1-ਐਮ

29 ਅਗਸਤ 1985

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1974 ਦਾ II)— ਧਾਰਾ 468— ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਐਕਟ (1955 ਦਾ X)— ਧਾਰਾ 7 ਅਤੇ 12 ਏਏ— ਖਾਦ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ, 1957— ਧਾਰਾ 13— ਧਾਰਾ 7 ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ 7 ਤੱਕ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਲ — ਧਾਰਾ 12 AA ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ 2 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ— ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸੀਮਾ — ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 468 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਬਾਰ — ਕੀ ਲਾਗੂ ਹੈ।

ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, (1974) ਦੀ ਧਾਰਾ 468, ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਧਾਰਾ 468 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ 'ਦੰਡਯੋਗ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਪੂਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ 'ਸਜ਼ਾ' ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੱਤ ਸਾਲ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਹੈ। ਨੰਬਰ 5 ਸਥਾਨ 3 ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਹੈ ਜਾਂ, ਭਾਵੇਂ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ। ਜਿਸ ਲਈ

ਜੁਰਮ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ ਸੰਚਾਲਨ ਕਾਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਕੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 AA ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੁਰਮ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਅਪਣਾਏਗੀ। ਕੋਈ ਸਖਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 468 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀਮਾ ਦੀ ਪੱਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

(ਪਰਾ ੩)।

482 ਕਰੋੜ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੀ.ਸੀ. ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੁੱਖ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਅਫਸਰ, ਸੰਗਰੂਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 13(1) (ਏ) ਆਇ ਅਤੇ ਖਾਦ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ, 1957 ਅਤੇ 21 ਨਵੰਬਰ, 1984 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਐਸੋਨ ਟਾਇਲ ਕਮਿਡਿਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। CJM, ਸੰਗਰੂਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅੱਗੋਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਸੰਗਰੂਰ ਅੱਗੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਆਰ.ਐਨ.

ਨਿਮੋ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਮ.ਐਮ. ਪੁੰਡੀ, ਜੇ. (ਓਰਲ) "

(1) ਫਰਟੀਲਾਈਜ਼ਰ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ, 1957 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪੀਕੋ ਬੈਨਰਜੀ ਅਤੇ ਟੀ. ਸਿੰਘ, ਨੈਸ਼ਨਲ ਫਰਟੀਲਾਈਜ਼ਰਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ, ਨੰਗਲ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ, ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਾਕੀ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੈਸ਼ਨਲ ਫਰਟੀਲਾਈਜ਼ਰਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਖਾਦ ਵੇਚਦੇ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਡੀਲਰ ਦੇ ਗੋਦਾਮਾਂ ਤੋਂ ਫਰਟੀਲਾਈਜ਼ਰ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਲਏ ਗਏ ਨਮੂਨੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਘਟੀਆ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਨਾਕਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਨਾਲ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

(2) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਆਰ ਐਨ ਨਰੂਲਾ ਦੀ ਇਕੋ-ਇਕ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਏਏ ਦੇ ਮੱਦੋਨਜ਼ਰ, ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸਿਰਫ ਉਸ ਖੇਤਰ ਲਈ ਗਠਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਪਰਾਧ ਹੈ

ਪੀ ਕੇ ਬੈਨਰਜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (ਐਮ ਐਮ ਪੁੰਡੀ, ਜੇ.)

ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ. ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਧਾਰਾ (12 ਏ.ਏ.) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਐਫ) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਐਫ) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਖੇਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੈਦ ਦੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਾਰਾਜ਼ ਧਾਰਾ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 468, ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਿਆਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(3) ਮੈਂ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 468 ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ ਪਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੈ। ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਤੱਥ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੇਰੀ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 473 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅੱਗੇ ਵਧਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਧਾਰਾ 468 ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ 'ਦੰਡਯੋਗ' ਅਰਥਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ 'ਸਜ਼ਾ' ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸੱਤ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਹੈ ਜਾਂ, ਭਾਵੇਂ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵਾਰੰਟ ਕੇਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਿਸ ਲਈ ਅਪਰਾਧ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ, ਸੰਚਾਲਨ ਕਾਰਕ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਕੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 AA ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੁਰਮ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ 'ਅਦਾਲਤ' ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਅਪਣਾਏਗੀ। ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਤਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਹੈ ਜੋ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(4) ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਨੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਸਨ- ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਤਨਖਾਹ ਵਿੱਚ ਸਨ।

ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ 61.7, -ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ, ਤੱਥ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਮਿਸ਼ਰਤ ਸਵਾਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਠਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। .

(5) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਜੇਵੀ ਗੁਪਤਾ ਜੇ.

ਨਿਉ ਇੰਡੀਆ ਅਜ਼ੋਰੈਸ ਕੰਪਨੀ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਇੰਦ ਕੌਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦਾਰ।

1985 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ, ਨੰਬਰ 933

2 ਸਤੰਬਰ 1985

ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ (IV of 1939)— ਧਾਰਾ 92— A & B — ਧਾਰਾ 92 (A) ਅਧੀਨ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਮਿ੍ਤਕ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ— ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਅਵਾਰਡ— ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੁਆਵਜ਼ਾ 92(A)- ਕੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੁੱਲ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਐਡਜਸਟ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ, 1939 ਦੀ ਧਾਰਾ 92-ਬੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ 3(ਏ) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਹਿਲੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦੂਜੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਦੂਜੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੰਨਾ ਹੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇ ਜੋ ਉਸ ਰਕਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ VII-A ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 'ਆਬਜੈਕਟ ਅਤੇ ਕਾਰਨ' ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਕੰਮ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਘਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ"। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੰਦੋਨਜ਼ਰ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਮਿ੍ਤਕ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੁੱਲ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਐਡਜਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 4 ਅਤੇ 5)।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ

ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ